

Luminița VARTOLOMEI

Dansul care cântă

Încremenită în splendoarea dublului nud masculin văzut din spate (Dorian Gray și imaginea lui fidelă din portret), expresia coregrafică și-a adunat în nemîșcare colosala forță emoțională a gestului întrerupt; netulburați nici de vârtejul cuvintelor ce se rostesc în jurul lor și nici de privirile focalizate ale publicului, Răzvan Mazilu și Vlad Ilcenko susțin nemaivăzuta probă de rezistență a coregrafiei ultraesențializate. Este **dansul care** (în dublul înțeles al cuvântului: ca acțiune de a sluji drept model și ca acțiune de a immortaliza pe peliculă fotografică un model) **pozează**.

Coborând de pe podium, modelul străbate scena printr-o rafinată mișcare învăluitoare și încetinită, lăsându-se privit de jur-împrejur; se întâmplă ca și cum, înzestrat cu o cameră de luat vederi, spectatorul însuși ar fi acela care dă roată superbeii statui însuflețite pe care o întruchiează Răzvan Mazilu. Este **dansul care filmează**.

Lăsându-se înveșmântat, cu eleganța leneșă și pretențioasă a dandy-ului, Dorian Gray alcătuieste împreună cu Servitorul, care îl îmbracă, un fascinant grup statuar, de izbitoare originalitate prin contrastul violent dintre caracterele celor două personaje: grația naturală și flexibilă a lui Răzvan Mazilu se opune rigidității studiate și posturilor nefirești pe care le adoptă Ionuț Kivu, mereu altfel dăltuite în substanța întunecată a scenei de teatru. Este **dansul care sculptează**.

În culorile tari și desenele fabuloase ale costumelor Doinei Levintza, actorii evoluează coregrafic (depășind cu mult ceea ce îndeobște, în teatru sau operă, se numește „mișcare scenică“), astfel încât trupurile lor să imprime, pe reliefurile surprinzătoare sau pe suprafețele netede și înșelătoare (când transparente, când reflectorizante) ale ingenuității decor creat de Andrei Both, suita de tablouri a unei imaginare galerii de artă. Este **dansul care pictează**.

Pe măsură ce eroul lui Oscar Wilde își trăiește dulcea și înfricoșătoarea poveste a tinereții fără bătrânețe, Răzvan Mazilu seduce și ucide: mai întâi, într-un duet de o emoționantă puritate și gingășie, unde parteneră îi este foarte tânăra Oana Cojocaru (încă elevă, dar de pe acum o veritabilă artistă – și nu doar ca balerină, ci și ca actriță!), iar în final într-alt duet, tragic și violent, unde îi dă replica însuși Ioan Tugearu (maestrul său de altădată în arta interpretării, ca și în aceea a creației coregrafice). Este **dansul care narează**, fără a face câtuși de puțin apel la atât de uzitatele (și... uzatele!) elementele de pantomimă din recuzita clasică a genului.

Fără cuvinte și chiar fără gesturi, ci doar prin expresia mereu schimbătoare a atitudinii corpului, dar mai cu seamă a chipului (aproape imobil) și a privirilor (încărcate de o tensiune explozivă), Răzvan Mazilu intră cu partenerii-actori într-o relație dramatică de maximă autenticitate și extremă elocvență. Este **dansul care joacă teatru**.

Și pretutindeni, din expresia plasticii coregrafice pare a izvorî, neconținut, muzica: o muzică preponderent vocală, ale cărei vorbe câteodată au și câteodată nu au o legătură (directă ori aluzivă) cu situația scenică pe care o susțin, dar o muzică ce face din *Portretul lui Dorian Gray* un spectacol cel puțin la fel de încântător pentru auz pe cât este pentru văz. Este, acesta, **dansul care cântă**.